

ANČA KATARÍNA ŠKORUPOVÁ

Z POMARANČA

ILUSTROVALA JANA MALATINCOVÁ

KATARÍNA ŠKORUPOVÁ

ANČA
Z POMARANČA

ILUSTROVALA
JANA MALATINCOVÁ

slovar

Tento projekt finančne podporil

Text © Katarína Škorupová 2017

Illustrations © Jana Malatincová 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2976-6

PRE VŠETKY MOJE ANČE,
NAJMÄ PRE TÚ MALÚ Z POMARANČA,
A KEBY TOHO NEBOLO MÁLO,
TAK AJ PRE TAMINU (ĎALŠIU ANČU)
A MATINA.

K. Š.

MATKA SRNKA, SESTRA UPÍRKA A JEJ FRAJER ZOMBÍK

Cestujeme už skoro celú večnosť. Z jednej strany veďľa mňa moja zdutá segra. Celá v čiernom, zmaľovaná ako obrázok. Teda obrázok. Skôr temný hrozivý obraz vyhladovaného upíra.

Z druhej strany sedí môj brat, má len dva roky. Chvalabohu, spí.

„Kedy tam už budeme?“ spýtam sa, keď už od nudy nemôžem vydržať.

„Zlatko, naposledy som ti na túto otázku odpovedala pred dvoma minútami,“ odvetí mama unavene.

Čo sa dá na toto povedať? Iba sa odujem a ďalej zomieram od nudy.

„A čo keby ste sa pozorne pozerali z okna, či na poliach nevidíte srnky? Alebo zajace,“ snaží sa mama. „Keď ste boli menšie, veľmi vás to bavilo. Kto ich nájde viac, má u mňa žuvačku.“

„Hm, ja tu vidím len jednu malú otravnú muchu, a tá stále bzučí a všetkým lezie na nervy,“ uškrnie sa na mňa moja prehnane milá staršia sestra.

„A ja zas vidím upíra skríženého so zombíkom s rozmazanými očami, na ktorého sa vylialo vedro čiernej farby,“ odvrknem. Čo si to dovoľuje?

„Daj si pozor, aby som ti jednu netresla!“ oborí sa na mňa upírka.

„Ty si daj pozor, aby si cestou nenašla nejaké zrkadlo, mohlo by sa ti pokojne stať, že v ňom nič neuvidíš,“ nedám sa len tak.

„Prečo by som sa nevidela? Taká štanda ako ty nemôže pochopiť, čo je emo!“

„Prečo máš potom také rozmazané oči? Určite si zrkadlo ani nevidela, keď si sa ráno machlila, inak by si nemala oči stečené až po bradu!“

Segra na mňa zazrie, potom rýchlo vyberie z kabelky zrkadielko. Viem, že má oči rozmazané, lebo polku cesty revala za svojím rovnako temným čiernym frajerom a kamoškami a za všetkým, čo doma nechala, ale aj ona je ku mne odporná, tak čo?!

„Dievčatá, okamžite prestaňte, lebo zobudíte Matúša!“ zašepká mama tak nahlas, ako sa len dá.

„Tak nech mi tá trapka dá pokoj!“ odsekne moja milovaná sestra.

„Ja nie som žiadna trapka, to ty vyzeráš ako mŕtvola!“ nedám sa predsa len tak urážať.

„Kto ti tu je mŕtvola?!“ z celej sily ma štuchne lakťom pod rebrá, až nadskočím a nechtiac drgnem do Matúša. Okamžite sa rozreve.

„Super, teraz si ho zobudila,“ obviní ma sestra.

„Ja som ho nezobudila, ty si do mňa štuchla!“

„Lebo si mi nechcela dať pokoj!“

„A DOSŤ!!!“ ozve sa do detského plaču. „Okamžite sa upokojte a dajte malému čaj, lebo vás vysadím pri ceste!“

To neznelo veľmi dobre. Všade naokolo pole. Ani neviem, ktorým smerom by som sa mala vybrať. Nazad domov by som šla zbytočne. Náš starý byt sme predali. A cestu k babke do Babkova Babkovského v Dunajskom Babkove nepoznám. Zostala by som tu opustená. Možno by sa o mňa postarali mamine srnky, žila by som s nimi v lese ako Tarzanka a vychovali by zo mňa zajaca alebo sovu.

Radšej rýchlo podám malému čaj.

„Pssst, tíško, upokoj sa, som tu,“ prihováram sa mu, ako som to už asi miliónkrát počula od mamy. Drobec sa napije a stíchne, no očami vystrašene napoly v spánku blúdi po okolí. Evidentne ani netuší, kde sa to vlastne zobudil. Keď sa trochu napije, hlávka mu našťastie začne znova odkvácávať, oči mu klipkajú. Po chvíli je znova v ríši snov.

„Zaspal?“ zasyčí mama spoza volantu.

„Ehm,“ tiež sa radšej snažím byť ticho.

Segra si už poutierala čierne stekance pod očami, nahnevane hľadá doblba. Možno tiež hľadá svoju nevlastnú srnčiu matku. I keď jej by sa väčšmi hodil vlkolak.

Vlkolačica Tera sa pomaly zmení na upírku a so svojim zombíčkym priateľom Samom budú mať hrbu potomkov nového druhu, ktorý postupne ovládne celú zem a premení všetkých ľudí aj zvieratá na zomboupirov s vlčími ušami. Možno by mohli mať aj tri chvosty a zabávať sa týraním mladších sestier. Fúha, stačilo, začína mi to naháňať strach.

Radšej otvorím skicár a začnem si len tak čarbať. Nech čo najrýchlejšie zabudnem na to, čo som si práve vymyslela! Hm... nie je to také ľahké, fixka akoby kreslila sama...

„Aňa, vstávaj,“ ozve sa mamin hlasný šepot. „Už sme na mieste. Sme tu.“

Ani neviem, kedy som zaspala. Ach bože. A je to tu. Natahujem sa na všetky strany. Takže sme dorazili. Žiadne srnky si ma cestou adoptovať nestihli. Žiadna sova ani orol ma už neodvlečie a nezachráni pred mojím, ako mama hovorí: *skvelým novým životom v lone prírody*. Ani pred mojou hrozivou babkou, ktorá na nás už určite zazerá od dverí. Nevidela som ju naozaj dlho, ocko za ňou posledné roky chodil väčšinou sám.

Áno, už ju vidím a ide z nej strach. Budem musieť vystúpiť...

S+I+O+N=NON

„Ahoj, Tami,“ povie mama a so slzami v očiach sa hodí babke okolo krku.

„No tak, len pokoj, kaša sa nikdy neje taká horúca, ako sa navarí,“ utešuje ju ockova mama. Ako keby to všetko nebola len jej vina, veď sme tu vlastne iba kvôli nej. Keby jej nebolo, mama by nikdy

neposlala ocka peši do Afriky, nepredala by náš byt v Bratislave a teraz by sme tu neboli. Teraz sa tvári, akoby ona išla pomáhať nám. A už vôbec nechápem, ako s tým súvisí horúca kaša. I keď – taká dobrá krupicová s maslom a grankom... Tuším som cestou vyhladla.

„Ja... ja ani neviem, ako... ako sa ti mám poďakovať,“ rozvzlyká sa mama. „Tami, ja vôbec neviem, čo by som bez teba robila.“ Mame sa už rinúť slzy po tvári.

„Keby si vedela, čo sa stalo, ja už neviem, čo s tým, ne-
tuším, čo mám robiť.“

„Potom mi všetko porozprávaš, som zvedavá, čo ten môj nepodarený syn zase vyviedol, na to ešte budeme mať času a času.“

Super, to ma fakt potešilo, preletí mi hlavou.

Babka na nás ani nepozrie, iba mamu chlácholí:

„Uvidíš, všetko bude dobre, deti to prežijú a ty si konečne oddýchneš.“ Odvedie ju dozadu do izby. Správa sa k nej ako k dieťaťu a mama je tiež čudná, zrazu akoby sme tu ani neboli.

Ešte som mamu nevidela takto plakať, v posledných dňoch bola dosť smutná, ale to bolo samé: „Len sa nebojte, bude nám tam lepšie, ocova mama nás veľmi potrebuje... Už je slabá, nevládze sa sama postarať o zvieratá, my jej pomôžeme, majú tam aj kone a krásneho veľkého vlčika... Uvidíte, ako sa nám bude žiť v lone nepoškvrnenej prírody...“ Tomu poslednému ani veľmi nerozumiem, ale psa a koňa som fakt vždy chcela.

Hľadáme na ne ako na príznak. Ocko by povedal ako teľa na nové vráta. Nikdy som nevidela, ako hľadí teľa na nové vráta, vlastne som ešte nikdy nevidela živé teľa, ale akosi som si vždy domyslela, čo tým chce povedať.

Tera drží malého za ruku, skrýva sa jej za chrbát. Nevieme, ani kam ísť, ani kam pozeráť. Pomaly sa rozhliadame po záhrade. Vraj sme tu ako malé viackrát boli, ale ani jedna z nás si to nepamätá, a potom, keď sa naši začali hádať, už sme sem nechodili.

Babka vyjde von.

„No tak ako? Chcete sa najprv najesť alebo sa najskôr idete pozrieť na zvieratá?“ usmieva sa akosi potmehúdsky, šibalsky. V očiach má iskričky.

„Vôbec nevyzeráš, že by si bola taká slabá a chorá a že by si to tu bez nás nezvládala,“ hovorím jej. „A prečo ti mama hovorí tami? Veď si naša babka, alebo nie?“

„Preboha, Aňa, prestaň!“ zahriakne ma Tera do dverí. Zase sa robí dôležitá, ako vždy.

Babke sa po tvári rozťahne šibalský úsmev, ľavé obočie jej vyskočí:

„Vidím, že si poriadne zvedavá. Kto sa veľa pýta, veľa sa dozvie,“ hovorí mi. „Vieš, kým bola Terezka malá, nevedela povedať stará mama, volala ma tamama alebo tamina, preto mi aj tvoja mama hovorí tami, hoci som mama tvojho ocka. Aj ty si mi tak vravela, keď si bola malá, len sme sa dlho nevideli, tak si na to zabudla. No poď, zvedavka, najprv sa najete a potom vám ukážem, čo tu všetko máme.“

Tak teraz už vôbec neviem, kto je tu čia mama, babka, tamina či čo.

Vošli sme do kuchyne, a keď Matúš zbadal pod stolom mačku, vytrhol sa Tere z ruky a rozbehol sa za ňou.

„No, a som v keli,“ frflem nahnevane a ťahám ho ku stolu. *Tami, Tami, kto to kedy videl, vymýšľať si pre celú rodinu také hlúpe prezývky, to iba u nás sa každému hovorí skomolene, Matúš je Mači, Tereza Tera, teda inak, keď som bola malá, hovorila som jej Tete, ale to je dávno preč, beží mi v mysli nahnevane.*

Na stene nad stolom visí kalendár s africkými zvieratami, v strede tróni velikánsky slon. Hneď mi do očí vhrknu slzy. Tam niekde musí byť teraz ocko. Dobre som počula, ako mu mama za kuchynskými dverami nazúrene odsekla: „Jasné, chápem, tak už si konečne choď peši do Afriky!“ Len aby ho tam niečo nezožralo! Sadáme si ku stolu, skloním hlavu nad tanier a slzy mi padajú rovno do polievky.

„Non,“ ukazuje drobec prstom na slona.

„Áno, Mači, slon,“ potlačím plač, kým si to niekto nevšímne.

„Non, non,“ Mačimu žiaria oči ako žiarovky.

„Slon, Mači, slon,“ pridá sa babka.

„Non, non,“ spokojne prikyvuje Matúš.

Pomaly strácam nervy. „Mači, slon, S-L-O-N, slon!“

„Non, non.“

Vzdychnem si, ale nevzdávam sa, musím babke ukázať, že som dospelá, zodpovedná staršia sestra.

„Dobre, Mači, opakuj po mne: S.“

„S.“ *Super, funguje to.*

„L.“

„L.“

„O.“

„O.“

„N.“

„N.“

Vítazoslávne zdvihnem zrak na babku: „SLON.“

„Non,“ zopakuje Matúško šťastný ako blcha.

Aha, zhlboka sa nadýchnem, nádych, výdych – pozriem naňho. „Okej, Mači, dobre, non, je to non.“

„Non, non,“ žiari Mači.

Babka sa mi otočí chrbtom a až ju prehýba od smiechu. Keď sa konečne upokojí, vyhlási:

„Vidím, že s vami bude sranda.“

Tak preto sme sem prišli? Aby sme ju zabávali? Ide ma rozhodiť od zlosti. Predstavujem si, ako kuchyňa aj s celým domom vyletí do vzduchu.

PRÁSK!!!!

PES + VĽK = LÍŠKA A ĽUDOŽRÚTSKE PRASIATKA

Po večeri, do ktorej som si naplakala, ideme pozrieť zvieratá.

Držím Mačiho za ruku, pletie sa mi popod nohy. Tomu je sveta žiť, zvieratá miluje.

„Vyzerá to tu trochu ako na nejakej farme,“ mudruje Tera pod obrovskou lipou.

„Ehm,“ prikyvuje babka, „áno, ale voláme to ranč, mám tu aj tri kone, kozy a prasiatka. Postupne sa so všetkými zoznámite.“

Ako sa asi zoznamuje s kozou? Dobrý deň, pani Líza, ja som Anna Ovečková, prišla som sem z ďalekého severu a nechcem tu byť?

